

SŁOWA KLUCZOWE: muzykoterapia, rytmika, muzyka, ruch

Intencją autorów tej pracy jest przybliżenie formy rytmikoterapii poprzez opisanie wybranych przykładów jej zastosowania w sytuacjach terapeutycznych o różnym oddziaływaniu na przestrzeni ostatniego trzydziestolecia. Rytmikoterapia w ostatnim czasie stała się jedną z coraz częściej stosowanych form muzykoterapii aktywnej. Ogromny zakres wykorzystania rytmiki jako formy terapii i rehabilitacji jest możliwy dzięki połączeniu muzyki z ruchem fizycznym. W tym szczególnym zestawieniu muzyka jest czynnikiem, który angażuje i podporządkowuje ruch, który z kolei pomaga w percepcji muzyki. Takie połączenie wpłynie na pełniejsze przeżycia emocjonalne pacjentów podczas sesji terapeutycznej, przyczyniając się do większego zaangażowania w działania terapeutyczne.

W kontekście fizjoterapii rytmiczne bodźce dźwiękowe (np. rhythmic auditory stimulation) bywają stosowane do poprawy chodu i koordynacji u pacjentów po udarze oraz z chorobą Parkinsona — poprzez ułatwianie synchronizacji ruchów i ustalanie tempa kroku, co może prowadzić do poprawy rytmu i symetrii kroku.